

<p>Nieuwsbrief - GZR Updates 2024-22</p>

Nummer 22, 2024

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1140](#) 06-09-2024

Wvvgz. Zorgmachtiging. Nader onderzoek bij niet verschijnen betrokkene naar oproeping. Vernietiging en terugwijzing.

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:6993](#) 12-11-2024

Gemeente handelt niet onrechtmatig jegens zorgverlener door onderzoek aan te kondigen.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:6657](#) 29-10-2024

Partijen gebonden aan oordeel geschillencommissie als bindend advies.

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:12113](#) 28-11-2024

Europese openbare aanbesteding voor een standaard digitaal dossier jeugdgezondheidszorg (DD JGZ).

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:11419](#) 08-11-2024

Kantonrechter onbevoegd in deelgeschil.

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:17346](#) 24-10-2024

WZD. Afwijzing schadevergoeding wegens onrechtmatig verblijf in zorginstelling.

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:6161](#) 29-08-2024

Wvvgz. Zorgmachtiging. Niet bespreken zorgplan levert gebrek op. Rechtbank verleent zorgmachtiging voor duur van drie in plaats van zes maanden.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:4413](#) 12-07-2024

Wvvgz. Machtiging tot voortzetting crisismaatregel toegewezen. Rechtbank is het niet

eens met advies behandelaren.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:10458](#) 18-06-2024

WZD. Afwijzing verzoek om schadevergoeding vanwege onrechtmatig verblijf.

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:6029](#) 04-04-2024

Wvvgz. Zorgmachtiging. Verslavingsstoornis naast psychische stoornis en licht verstandelijke beperking.

Tuchtcolleges

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam, ECLI:NL:TGZRAMS:2024:195](#) 04-10-2024

Klacht tegen huisarts gegrond, maar geen maatregel.

Uitspraken zonder ECLI

[Geschillencommissie Gehandicaptenzorg](#) 04-09-2024

Klacht betreffende verleende zorg gegrond, klaagster niet-ontvankelijk om namens cliënt schade te vorderen vanwege bewindvoering.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie ziekenhuizen](#) 19-06-2024

Dat patiënt een behandeling heeft ondergaan, betekent niet dat (dus) sprake was van informed consent.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Scheidsgerecht Gezondheidszorg](#) 06-02-2024

Geschil over berekening van het aantal fte's na invoering van een nieuw verdeelmodel.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Scheidsgerecht Gezondheidszorg](#) 26-01-2024

Uitleg non-concurrentie- en relatiebeding.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Annotatie

[Het tuchtrecht is om van te leren, maar soms is dat doel al bereikt](#)

mr. J.M. de Vries

RECHTSPRAAK

Europese openbare aanbesteding voor een standaard digitaal dossier jeugdgezondheidszorg (DD JGZ).

Europese openbare aanbesteding voor een standaard digitaal dossier jeugdgezondheidszorg (DD JGZ). Kort geding over de vraag of het plafondbedrag disproportioneel laag is. Eiser heeft dit onvoldoende inzichtelijk gemaakt.

Feiten

GGD HN, de gezondheidsdienst voor zestien gemeenten in het noorden van de provincie Noord-Holland, heeft een Europese openbare aanbesteding aangekondigd voor levering van een standaard digitaal dossier jeugdgezondheidszorg (DD JGZ). GGD HN heeft hierbij een plafondbedrag vastgesteld van € 1.750.000 ex btw. Het gunningscriterium is 'beste prijs-kwaliteitverhouding' en inschrijvingen die het plafondbedrag overschrijden worden terzijde gelegd.

GINO stelt dat het plafondbedrag disproportioneel laag is. Het is een kleine markt met slechts drie aanbieders, waarvan GINO er één is, maar zij kan voor dit bedrag niet meedingen. GINO stelt derhalve tijdens de twee ingeplande vragenrondes de vraag op basis van welke informatie dit plafondbedrag is gebaseerd en of GGD HN bereid is om het plafond te laten vallen. GGD HN heeft in beide vragenrondes geantwoord het plafondbedrag niet te laten vallen. Er wordt geen, althans nauwelijks, verdere toelichting gegeven.

Vervolgens heeft GINO een kort geding aangekondigd. De opening van de inschrijvingen op TenderNed is om die reden uitgesteld tot 10 december 2024.

Standpunten van de partijen

GINO legt aan haar vorderingen ten grondslag dat GGD HN in strijd handelt met het proportionaliteitsbeginsel door een te laag plafondbedrag te hanteren. Zij stelt dat GGD HN op grond van artikel 1.10 lid 1 Aw gehouden is om uitsluitend eisen, voorwaarden en criteria te stellen die in een redelijke verhouding staan tot het voorwerp van de opdracht. Zo wordt

voorkomen dat bepaalde ondernemers niet in aanmerking komen voor de opdracht vanwege te hoge eisen en voorwaarden, en er om die reden weinig concurrentie is.

GGD HN brengt hier tegenin dat zij op zoek is naar een simpele vorm van de software en geen speciaal ontworpen applicatie. Op dit gebied heeft ze marktonderzoek gedaan en verklaart dat deze bestedingen significant, ongeveer 15%, onder het nu gehanteerde prijsplafond liggen. Daarnaast heeft ze rekening gehouden met inflatiecorrectie, kosten vanwege de gewenste extra functionaliteit en eenmalige/onvoorziene kosten.

Oordeel

De rechtbank stelt voorop dat het uitgangspunt is dat een aanbestedende dienst de vrijheid toekomt om de uitvraag in een aanbesteding en de modaliteiten van die aanbesteding te bepalen. De aanbestedende dienst is daarbij ook vrij in de keuze voor een plafondbedrag en om de hoogte van dat bedrag te motiveren.

De door GINO gestelde vragen

GGD HN is op de uitgebreide vragen van GINO slechts summier ingegaan, maar heeft haar motivering in het kader van het kort geding verder aangevuld. De rechtbank geeft aan GINO toe dat de communicatie en de beweegredenen te wensen over hebben gelaten, maar dit is niet voldoende aanleiding voor de voorzieningenrechter om in te grijpen.

Disproportioneel?

GGD HN heeft geen marktconsultatie gedaan en, hoewel dit verstandig is, is zij hier ook niet toe verplicht. Zij heeft ter zitting voldoende gemotiveerd waarom, zeker in een tijdperk waar overheidsfinanciën onder druk staan, er slechts een basisapplicatie gevraagd wordt en waarom dit plafondbedrag hierbij past. Uit het programma van eisen en wensen blijkt ook dat meer dan de helft van alle daarin opgenomen regels wensen betreft. Dit laat inschrijvers een grote mate van vrijheid met betrekking tot hun kwalitatieve aanbod en daarmee met betrekking tot hun inschrijfprijs.

GINO heeft zichzelf als maatstaf genomen voor de toets of het mogelijk is om aan de opdracht te voldoen onder het plafondbedrag. Het argument dat GINO geen simpelere versie van de applicatie kan maken en daarmee de uitgebreide versie van de applicatie zou moeten aanbieden voor een lagere prijs, om zo onder het plafondbedrag te blijven, is hier een duidelijke indicatie van. Hierbij heeft zij namelijk niet aannemelijk gemaakt dat het voor andere marktpartijen óók niet mogelijk is om onder het gestelde plafond een basisapplicatie te leveren en daarmee aan de eisen en, in meer of mindere mate, wensen te voldoen. Er kan

daarom niet gesteld worden dat het plafondbedrag disproportioneel is.

Eerdere aanbestedingen

GINO heeft meerdere malen benoemd dat de voorgeschiedenis van de aanbesteding een indicatie is dat GGD HN niet realistisch aangeeft wat de opdracht daadwerkelijk kost. Het feit dat GINO voor eerdere opdrachten niet gekozen is zou dit laten zien. GGD HN heeft hier tegenin gebracht dat deze opdracht significant verschilt van de eerdere aanbestede opdrachten waarbij de gekozen leverancier de contractvoorwaarden niet kon waarmaken. Daarnaast waren er bij eerdere aanbestedingen maar liefst vier andere partijen die aanbiedingen hadden gedaan die aanzienlijk lager lagen dan die van GINO. Er was in die situaties dus goede reden om niet met GINO in zee te gaan. De voorzieningenrechter ziet daarom niet voldoende aanleiding om GGD HN te 'behoeden om opnieuw voor de verleiding van de prijsvechter te zwichten'.

De vorderingen worden afgewezen met veroordeling van GINO in de proceskosten.

mr. N.A.D. Groot

Instantie: Rechtbank Noord-Holland
Datum uitspraak: 28-11-2024
ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:12113
Zaaknummer: C/15/357612 / KG ZA 24-578
Rechters: A.H. Schotman
Advocaten: Th. Dankert en H. Plas
Wetsartikelen: 1.4 lid 2 Aw en 1.10 Aw

RECHTSPRAAK

Klacht betreffende verleende zorg gegrond, klaagster niet-ontvankelijk om namens cliënt schade te vorderen vanwege bewindvoering.

Zorgaanbieder heeft onzorgvuldig gehandeld met betrekking tot verleende zorg aan cliënt. Klaagster vordert namens cliënt schadevergoeding, maar cliënt heeft een bewindvoerder. Klaagster niet-ontvankelijk. Klaagsters eigen vordering valt buiten de Wkkgz; commissie onbevoegd.

Feiten

De cliënt heeft vanaf 2011 tot en met 2023 bij de zorgaanbieder verbleven. Op 2 augustus 2021 is de cliënt verhuisd van een WLZ-locatie mét behandeling naar een WLZ-locatie zonder behandeling. Klaagster, de moeder van cliënt, stelt dat er rondom de verhuizing van de cliënt onduidelijkheden waren wat betreft de financiering en dat zij zelf kosten heeft gemaakt die op grond van de indicatie vergoed zouden moeten worden. Als voorbeeld noemde klaagster dat zij zelf extra incontinentiemateriaal moest inkopen, omdat het uit de verzekering toegekende materiaal onvoldoende was. Klaagster stelt voorts dat zij gevraagd is naar de verblijfslocatie van haar zoon te komen om insuline te spuiten omdat geen gekwalificeerd personeel aanwezig was. De zorgaanbieder geeft aan dat het begrijpelijk is dat de onduidelijkheden met betrekking tot de financiering voor klaagster verwarrend is geweest. Omdat de eerdere locatie een WLZ-locatie mét behandeling was en de tweede locatie zonder behandeling heeft dit verschillende consequenties, ook op financieel gebied. Volgens de zorgaanbieder is dit een gevolg van de regelgeving en kan hem geen verwijt worden gemaakt.

Oordeel

De commissie vindt het standpunt van de zorgaanbieder niet navolgbaar. Het is namelijk de zorgaanbieder zelf die de cliënt overplaatste van een WLZ-locatie met behandeling naar een WLZ-locatie zonder behandeling. Als dit negatieve financiële gevolgen zou hebben voor de cliënt/klaagster, is het aan de zorgaanbieder dit te compenseren. De cliënt beschikte immers

ook na verhuizing nog steeds over een WLZ-indicatie voor verblijf en behandeling en heeft recht op dezelfde behandeling als voorheen, zonder extra kosten. Op het moment dat een cliënt niet rondkomt met het toegewezen incontinentiemateriaal, is het aan de zorgaanbieder in overleg te gaan met het zorgkantoor voor een verhoging van dit aantal. De commissie gaat ervan uit dat hetgeen klaagster stelt met betrekking tot het insuline spuiten juist is, nu dit niet door de zorgaanbieder is weersproken. Dit leidt ertoe dat de commissie van oordeel is dat de zorgaanbieder tekortschiet in de te verlenen zorg als – meermaals – een beroep wordt gedaan op een ouder om zelf verpleegtechnische handelingen te verrichten. Concluderend is de commissie van oordeel dat de behandeling van de klacht ter zake van de verleende zorg aan de cliënt en de omgang met klaagster door de zorgaanbieder onvoldoende is geweest. De cliënt c.q. klaagster had geen (financiële) gevolgen mogen ondervinden van de verhuizing van een locatie mét behandeling naar een locatie zonder behandeling. Het personeel van de zorgaanbieder is niet altijd in staat gebleken de juiste zorg aan de cliënt te geven wat betreft de behandeling van diabetes. Omdat de cliënt een bewindvoerder heeft en niet is gebleken dat hij betrokken is geweest bij de vordering tot schadevergoeding, wordt klaagster niet-ontvankelijk verklaard in haar namens de cliënt ingestelde vordering. De vordering tot vergoeding van immateriële schade uit hoofde van een onrechtmatige daad valt buiten het regime van de Wkkgz, reden waarom de commissie zich wat betreft deze vordering onbevoegd moet verklaren.

mr. M.M. Hofstee

Instantie: Geschillencommissie Gehandicaptenzorg

Datum uitspraak: 04-09-2024

Zaaknummer: 248357/412050

RECHTSPRAAK

Wvggz. Zorgmachtiging. Nader onderzoek bij niet verschijnen betrokkene naar oproeping. Vernietiging en terugwijzing.

Wvggz. Zorgmachtiging. Rechtbank had nader onderzoek moeten doen of betrokkene bereid was zich te doen horen. Niet duidelijk is of betrokkene juist is opgeroepen en de brief heeft ontvangen. Vernietiging en terugwijzing.

Feiten

De rechtbank heeft ten aanzien van betrokkene een zorgmachtiging verleend. De rechtbank heeft in de beschikking vermeld dat betrokkene niet bereid was zich te doen horen. Ter zitting van 12 januari 2024 was betrokkene niet aanwezig, waarop de behandeling van het verzoek is aangehouden tot de zitting van 17 januari 2024. Ter zitting van 17 januari 2024 is betrokkene wederom niet verschenen. Er is geen duidelijkheid over haar verblijfplaats. De advocaat heeft op verschillende manieren geprobeerd met haar in contact te komen, zonder resultaat. Hij heeft zich niet verzet tegen voortzetting van de behandeling van het verzoek bij afwezigheid van betrokkene.

Oordeel

De Hoge Raad overweegt de vaste rechtspraak dat het bij het bepaalde in artikel 6:1 lid Wvggz gaat om meer dan hetgeen reeds voortvloeit uit het fundamentele beginsel van een behoorlijke rechtspleging dat iedere partij de gelegenheid moet krijgen om haar standpunt naar voren te brengen voordat de rechter een beslissing neemt. Ook dient immers zo veel mogelijk gewaarborgd te zijn dat aan iemand niet verplichte zorg kan worden opgelegd zonder dat hij, zo hij dit wenst, zelf door de rechter wordt gehoord. Het is tegen deze achtergrond dat de onderzoeksplicht van de rechter naar de bereidheid van de betrokkene om zich te doen horen en de motivering van zijn vaststelling dat die bereidheid niet aanwezig was, moeten worden beoordeeld. Dit brengt mee dat de rechter die van oordeel is dat deze bereidheid ontbrak, dit in zijn beschikking dient vast te stellen en dat hij de gronden dient te vermelden waarop dat

oordeel berust. Niet noodzakelijk is evenwel dat de rechter vaststelt dat de betrokkene heeft verklaard voormelde bereidheid te missen. Voldoende is dat dit naar het oordeel van de rechter kan worden afgeleid uit de wijze waarop de betrokkene zich heeft gedragen, in het bijzonder ook bij de door de rechter aangewende pogingen om de betrokkene in zijn woon- of verblijfplaats te horen op de voet van artikel 6:1 lid 2 Wvggz (HR 5 april 2024, ECLI:NL:HR:2024:547, r.o. 3.2; HR 14 januari 2022, ECLI:NL:HR:2022:18, r.o. 3.1.2.).

In dit geval kunnen de overwegingen van de rechtbank het oordeel dat betrokkene niet bereid is zich te doen horen niet dragen. Daaruit blijkt immers niet of betrokkene behoorlijk is opgeroepen voor de voortgezette mondelinge behandeling en evenmin of betrokkene daadwerkelijk bekend was met de tijd en de plaats van de mondelinge behandeling. De rechtbank had nader onderzoek moeten doen.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst het geding terug.

mr. J.F. Groen

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-09-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1140

Zaaknummer: 24/01489

Rechters: M.J. Kroeze, T.H. Tanja-van den Broek en H.M. Wattendorff

Advocaten: F.W.E. Eijsvogels

Wetsartikelen: 6:1 lid 1 Wvggz

RECHTSPRAAK

Wvggz. Zorgmachtiging. Niet bespreken zorgplan levert gebrek op. Rechtbank verleent zorgmachtiging voor duur van drie in plaats van zes maanden.

Wvggz. Zorgmachtiging. Zorgplan is niet met betrokkene besproken (art. 5:13 Wvggz). Daarom wijst rechtbank het verzoek toe voor de duur van drie maanden, zodat bij een eventuele nieuwe aanvraag zorgmachtiging een nieuw zorgplan moet worden overgelegd.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene is om een zorgmachtiging verzocht.

Oordeel

De rechtbank oordeelt dat is voldaan aan de criteria voor en doelen van verplichte zorg als bedoeld in de Wvggz.

De rechtbank verleent de zorgmachtiging echter niet voor de verzochte duur van zes maanden, nu tijdens de mondelinge behandeling is gebleken dat het zorgplan niet met betrokkene is besproken (art. 5:13 lid 1 Wvggz). Dit levert volgens de rechtbank een gebrek op en zij verbindt aan het gebrek de consequentie dat het verzoek wordt toegewezen voor de duur van drie maanden, zodat spoedig – indien een nieuwe zorgmachtiging nodig blijkt – opnieuw een zorgplan moet worden overgelegd. De rechtbank is van oordeel dat de zorgverantwoordelijke psychiater een nieuw zorgplan dient op te stellen, waarbij betrokkene ten minste in de gelegenheid wordt gesteld om haar wensen en bezwaren betreffende de zorg rechtstreeks aan hem kenbaar te maken.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 29-08-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:6161

Zaaknummer: C/02/425827 / FA RK 24/3871

Rechters: P.H.G.C. Gremmen

Advocaten: H.A. van der Hout

Wetsartikelen: 6:4 Wvggz en 5:13 Wvggz

RECHTSPRAAK

Wvggz. Zorgmachtiging. Verslavingsstoornis naast psychische stoornis en licht verstandelijke beperking.

Wvggz. Zorgmachtiging toegewezen. Naast een psychische stoornis en licht verstandelijke beperking is ook sprake van een verslavingsstoornis.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene is verzocht om een zorgmachtiging (art. 6:4 Wvggz).

Oordeel

Wat betreft de psychische stoornis oordeelt de rechtbank dat bij betrokkene sprake is van een psychische stoornis, in de vorm van recidiverende psychotische episoden die gepaard gaan met achterdocht en stemmen horen en een stoornis in gebruik van cannabis en amfetamine. Ook is sprake van een licht verstandelijke beperking.

De rechtbank overweegt dat mede sprake is van een verslavingsstoornis. Juist is dat een verslaving aan middelen op zichzelf niet tot toepassing van de Wvggz kan leiden. Daarvoor moet sprake zijn van een psychische stoornis van zodanige ernst dat het denken, voelen, willen, oordelen en doelgericht handelen daardoor zo ingrijpend worden beïnvloed dat de betrokkene het veroorzaakte gevaar niet kan worden toegerekend, omdat de stoornis de gevaarvolle daden van de betrokkene overwegend beheerst. De rechtbank is van oordeel dat daaraan is voldaan. Betrokkene heeft een geschiedenis van problematisch middelengebruik, met name cannabis, speed, en XTC. Hij gebruikt meerdere keren per week cannabis. Dit is tegen nadrukkelijk advies in. Het advies van de behandelaars is namelijk om geen middelen te gebruiken, omdat dit voor de psychotische kwetsbaarheid van betrokkene ongunstig is. De afgelopen periode is betrokkene voorts enkele malen teruggevallen in amfetaminegebruik. Het feit dat de middelgerelateerde en verslavingsstoornis niet voorliggend is, en zich bij betrokkene dus mogelijk niet steeds als een alles beheersende verslaving openbaart, maakt op zichzelf niet dat de middelgerelateerde en verslavingsstoornis in de zin van de wet bij betrokkene afwezig is.

Voorts overweegt de rechtbank dat is voldaan aan de criteria voor en doelen van verplichte zorg. De rechtbank verleent de zorgmachtiging.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 04-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:6029

Zaaknummer: C/05/433555 / FA RK 24-988

Rechters: , G. Hilberink

Advocaten: S.A.H. Kool

Wetsartikelen: 6:4 Wvvgz

RECHTSPRAAK

Wvggz. Machtiging tot voortzetting crisismaatregel toegewezen. Rechtbank is het niet eens met advies behandelaren.

Wvggz. Machtiging tot voortzetting crisismaatregel. Behandelaren adviseren verzoek te weigeren, omdat zij betrokkene naar huis willen laten gaan. Rechtbank overweegt dat onvoldoende rekening lijkt te worden gehouden met het gebrek aan een verplicht kader en de draagkracht van de ouders en de thuis nog aanwezige minderjarige. Rechtbank voegt ambtshalve grond voor onmiddellijk dreigend ernstig nadeel toe. Verzoek toegewezen.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene is een crisismaatregel genomen. De officier van justitie heeft verzocht om een machtiging tot voortzetting van de crisismaatregel (art. 7:7 Wvggz).

De behandelaren achten een machtiging tot voortzetting van de crisismaatregel niet geïndiceerd. Zij willen betrokkene laten terugkeren naar huis met betrokkenheid van het FACT-team.

Oordeel

De rechtbank overweegt dat het duidelijk is dat de behandelaren vanuit behandelmotieven een langer verblijf in de accommodatie niet geïndiceerd vinden, maar naar het oordeel van de rechtbank ontbreekt een concreet plan met voldoende waarborgen voor adequate behandeling en duidelijkheid wanneer er thuis (of elders) zich wederom een crisissituatie voordoet.

Betrokkene zegt geen plan te willen, ook niet voor thuis, in het geval de crisismaatregel wordt afgewezen. De rechtbank kan dit moeilijk begrijpen. Ook lijkt bij een terugkeer naar huis onvoldoende rekening te worden gehouden met de draagkracht van de ouders en de nog andere aanwezige minderjarige. De rechtbank voegt dit ambtshalve toe als grond voor het 'onmiddellijk dreigend nadeel', te weten gevaar voor ernstige psychische schade van een

ander/gevaar voor derden.

De rechtbank verleent de machtiging tot voortzetting van de crisismaatregel. Daarmee hebben de behandelaren de ruimte om de beslissingen te nemen die zij geraden achten. Echter betekent een machtiging tot voortzetting van de crisismaatregel ook dat op grond van de Wvvgz op de zorgaanbieder en de zorgverantwoordelijke de verplichting rust zorg te bieden en dat dan ook thuis elementen van verplichte zorg geleverd zouden moeten kunnen worden.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 12-07-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:4413

Zaaknummer: 753621 / FA RK 24-4558

Rechters: H.P.E. Has

Advocaten: E.M. Fortuin

Wetsartikelen: 7:7 Wvvgz

RECHTSPRAAK

Dat patiënt een behandeling heeft ondergaan, betekent niet dat (dus) sprake was van informed consent.

De commissie heeft niet kunnen vaststellen dat patiënt voorafgaand aan zijn behandeling is geïnformeerd. De klacht is gegrond, maar het verzoek tot terugbetaling wordt afgewezen, omdat de commissie niet bevoegd is over een factuur te oordelen.

Feiten

Een patiënt is woonachtig in Spanje en is niet verzekerd in Nederland. Tijdens een afspraak op de afdeling cardiologie in een Nederlands ziekenhuis werd zijn bloeddruk gemeten. Die bleek te hoog, waarna tot opname bij de Eerste Hart Hulp werd besloten met als doel het verlagen van de bloeddruk. Daar kwam patiënt in een behandelingstraject dat niet vooraf met hem was besproken terwijl de behandeling verder ging dan de verlaging van zijn bloeddruk. De patiënt meent dat dit allemaal te snel is gegaan terwijl geen sprake was van een acute situatie. Hij vraagt zich af hoe het kan dat er vooraf inhoudelijk geen enkele mededeling is gedaan over dit traject. Ook de kosten van € 3.147,50 zijn niet met hem besproken. Het door hem aan het ziekenhuis betaalde bedrag van € 2.000 vordert hij terug.

Het ziekenhuis stelt zich primair op het standpunt dat de commissie niet bevoegd is om de klacht in behandeling te nemen, omdat de klacht ziet op de hoogte van een declaratie. Subsidiair is de zorgaanbieder van mening dat de klacht ongegrond dient te worden verklaard en verwijst daartoe naar het oordeel van de klachtencommissie. De cardioloog heeft patiënt naar de Eerste Hart Hulp verwezen vanwege een aanhoudende hoge bloeddruk met de daarbij passende gevaren. Op het moment van verwijzing wist de cardioloog niet hoelang de behandeling zou duren en welke behandeling er precies nodig zou zijn. Bij opname is niet met patiënt over de kosten gesproken, maar wel over de aard van de behandeling. Het doen van onderzoek en het geven van medicatie gaat in overleg met patiënten. Patiënt was bij de onderzoeken aanwezig en heeft zelf de medicatie ingenomen. Hij heeft hierin een eigen verantwoordelijkheid en heeft met zijn gedragingen (impliciet) toestemming gegeven voor de behandeling.

Oordeel

De commissie verklaart ingevolge artikel 5 lid 1 sub a van het reglement een cliënt in zijn klacht niet-ontvankelijk indien het een geschil betreft over de niet-betaling van een factuur als daaraan geen inhoudelijke klacht ten grondslag ligt. In dit geval is geklaagd over de door patiënt ontvangen factuur, maar daar ligt wel een inhoudelijke klacht aan ten grondslag. De commissie oordeelt dat geen sprake is van louter een klacht over de hoogte van de factuur en acht de patiënt ontvankelijk in zijn klacht.

Met betrekking tot het verwijt dat de cardioloog de patiënt zonder noodzaak naar de Eerste Hart Hulp heeft verwezen, oordeelt de commissie dat het ziekenhuis ten onrechte niet heeft aangevoerd of onderbouwd dat de bloeddruk zodanig hoog was dat een verwijzing noodzakelijk was. Geheel onduidelijk is hoe hoog de bloeddruk was, terwijl het wel op de weg van het ziekenhuis lag dit aan te tonen gelet op de stelling dat de noodzaak van de doorverwijzing was gelegen in de hoogte van de bloeddruk. Zonder die gegevens kan de commissie niet vaststellen dat het noodzakelijk was patiënt door te verwijzen. De commissie verklaart dit klachtonderdeel daarom gegrond.

Met betrekking tot de informatieplicht meent de commissie dat het niet op de weg van de cardioloog en/of de medewerkers van de Eerste Hart Hulp lag patiënt tijdens de behandeling te informeren over de daaraan verbonden kosten. Wel meent de commissie dat patiënt had moeten worden geïnformeerd over de toe te passen behandeling en dat daarvoor toestemming had moeten worden gevraagd en verkregen (informed consent). Het ziekenhuis stelt weliswaar dat patiënt bij de opname is geïnformeerd, maar onderbouwt dit verder niet. Dit had wel op de weg van het ziekenhuis gelegen nu patiënt betwistte dat de behandeling van tevoren met hem is besproken. Het enkele feit dat patiënt de behandeling heeft ondergaan, is onvoldoende om te zeggen dat hij dus was geïnformeerd en toestemming heeft gegeven. De commissie verklaart ook dit klachtonderdeel gegrond.

De gegrondverklaring van beide klachtonderdelen leidt niet tot toewijzing van terugbetaling van een bedrag van € 2.000. Gelet op het bepaalde in artikel 19 van de Wet kwaliteit klachten en geschillen zorg heeft de commissie tot taak geschillen in het kader van de zorgverlening te beslechten. Het is niet aan de commissie een oordeel te geven over de hoogte of inhoud van een factuur.

mr. L. Beij

Instantie: Geschillencommissie ziekenhuizen

Datum uitspraak: 19-06-2024

Zaaknummer: 254178/365494

RECHTSPRAAK

Partijen gebonden aan oordeel geschillencommissie als bindend advies.

Een man wordt niet opleidbaar tot psychiater geacht en na een jaar wordt zijn opleiding beëindigd. De man wendt zich tot een geschillencommissie. Die komt tot het oordeel dat de opleider de opleiding heeft kunnen beëindigen wegens ongeschiktheid van de man. Bij de rechtbank en thans bij het hof vordert de man het oordeel van de geschillencommissie te vernietigen en hervatting van zijn opleiding. Naar het oordeel van het hof is de man gebonden aan het oordeel van de geschillencommissie als bindend advies. De burgerlijke rechter mist de bevoegdheid om in strijd met het bindend advies te veroordelen tot opnieuw toelating tot de opleiding.

Feiten

Een man start bij Lentis per 1 november 2018 met de opleiding tot psychiater. Bij het eerste voortgangsgesprek in februari 2019 krijgt hij een negatieve beoordeling en bij het tweede gesprek in april 2019 deelt zijn opleider hem mee dat hij niet opleidbaar is en dat zijn opleiding wordt stopgezet. De man wendt zich tot de Centrale opleidingscommissie van Lentis. Die adviseert een verbetertraject en in juli 2019 gaat een geïntensiveerd verbetertraject van drie maanden van start. Eind oktober 2019 concludeert de opleidingscommissie dat de man niet opleidbaar is tot psychiater en in het daaropvolgende supervisorenoverleg stemt men in met de beëindiging van de opleiding. De opleider van de man deelt hem dat mee, bevestigt dat besluit schriftelijk, en per 31 oktober 2019 is de opleiding van de man beëindigd. Daarop gewezen door Lentis wendt de man zich in november 2019 tot de geschillencommissie van de Registratiecommissie Geneeskundig Specialisten (hierna: de geschillencommissie). Aanvankelijk met een pro-formaverzoekschrift, dat hij zes weken later bij verzoekschrift aanvult. Bij uitspraak van 23 maart 2020 wijst de geschillencommissie de bezwaren van de man af en oordeelt dat de opleider de opleiding heeft kunnen beëindigen wegens

ongeschiktheid van de man. In januari 2021 vraagt de man aan Lentis de opleiding te hervatten, wat Lentis weigert, en de zaak belandt bij de rechtbank. De man vordert het bindend advies van de geschillencommissie te vernietigen en voortzetting van zijn opleiding; de rechtbank wijst dat af. In hoger beroep vordert de man een verklaring voor recht dat het oordeel van de geschillencommissie niet kwalificeert als een bindend advies in de zin van artikel 7:900 lid 1 en 2 BW, althans het bindend advies te vernietigen, hem weer toe te laten tot de opleiding, dan wel de zaak terug te verwijzen naar de geschillencommissie. De man voert vijf grieven aan. De strekking van de eerste vier grieven is dat de beslissing van de geschillencommissie ongeldig is, omdat er geen sprake is van een voor de man bindend advies (grief I en II), omdat de geschillencommissie het beginsel van hoor en wederhoor heeft geschonden en niet reglementair was samengesteld (grief III) en omdat een toereikende motivering ontbreekt (IV). Met grief V betwist de man dat het verbetertraject de vereiste minimale duur van drie maanden had.

Oordeel

Het hof begrijpt de eerste grief van de man zo dat een onderliggende overeenkomst voor het vragen van bindend advies ontbreekt en dat het rechtsgevolg daarvan primair is dat van een bindend advies geen sprake is en subsidiair dat het bindend advies om die reden moet worden vernietigd. Wat, aldus het hof, de man een bindend adviesovereenkomst noemt, is in wezen een vaststellingsovereenkomst waarin partijen zich ertoe verplichten dat zij zich neerleggen bij de beoordeling van hun geschil door bindend adviseurs. Vast staat dat een dergelijke afzonderlijke overeenkomst ontbreekt. Voor de vraag of niettemin sprake is van een vaststellingsovereenkomst tussen de man en Lentis overweegt het hof dat de vaststellingsovereenkomst een vormvrije overeenkomst is. Zij kan ook stilzwijgend of zelfs door het handelen van partijen tot stand komen en dan voor partijen bindend zijn. Of dat laatste het geval is, dient te worden afgeleid uit de feiten die daarbij een rol spelen, aldus het hof.^[1] Het hof bespreekt die feiten (waaronder dat de man uit eigen beweging, met behulp van een advocaat en via twee verzoekschriften voor het traject bij de geschillencommissie koos) en komt tot de conclusie dat sprake is van een vaststellingsovereenkomst tussen partijen. Of de inhoud daarvan partijen verplicht zich te conformeren aan het in die overeenkomst bedoelde bindend advies, is wat het hof vervolgens beoordeelt. Dat is het geval, waartoe het hof onder meer verwijst naar het reglement van de geschillencommissie waaraan de man zelf refereert, waarnaar hij zich naar heeft gedragen en waartegen hij geen bezwaar heeft gemaakt. Grief I faalt.

Hetzelfde geldt voor grief II. Daarin bepleit de man dat hij niet de vrije keus had om zich vrijwillig en weloverwogen te committeren aan het oordeel van de geschillencommissie, maar dat sprake was van een dwingend voorgeschreven procedure. Het hof herhaalt dat de man zelf

koos voor de route via de geschillencommissie en dat hij, zoals hij nu ook doet, ook meteen had kunnen kiezen voor de gang naar de burgerlijke rechter. En het beroep op wilsgebrek wegens misbruik van omstandigheden of dwaling, onderbouwt de man onvoldoende.

Ten aanzien van grief III stelt het hof voorop dat in private rechtspraak zoals arbitrage en bindend advies de aan artikel 6 EVRM ontleende normen, zoals het beginsel van hoor en wederhoor, niet rechtstreeks van toepassing zijn. Deze normen richten zich immers tot de overheden van de lidstaten. Ook op basis van het Rv en daaraan ontleende procesrechtelijke normen kan een rechtstreeks beroep op hoor en wederhoor niet slagen, aldus het hof. Ook deze normen zijn geschreven voor de overheidsrechter en hooguit voor arbitrage. Voor bindend advies ontbreekt een dergelijke regeling. Dat wil niet zeggen dat in een bindend adviesprocedure hoor en wederhoor geen rol kunnen spelen, zo vervolgt het hof, maar daartoe is vereist dat de schending van hoor en wederhoor leidt tot een uitspraak of procesgang waarvan het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid kennelijk onaanvaardbaar zou zijn de man daaraan gebonden te achten. Anders gezegd, dat de schending van hoor en wederhoor een ernstig gebrek oplevert in de wijze van totstandkoming van het bindend advies.[2] Dat laatste is door de man echter niet betoogd en vindt ook geen steun in de door hem aangevoerde feiten. Ook de klacht van de man dat een door hem meegebrachte partijdeskundige nauwelijks is gehoord door de geschillencommissie, vindt geen gehoor bij het hof. Zelfs de overheidsrechter is, ook als partijen dat willen, vrij in het al dan niet benoemen en het al dan niet horen van een deskundige, zeker als het gaat om een partijdeskundige en deze als informant is meegebracht naar de mondelinge behandeling van een zaak, aldus het hof. Ten aanzien van de samenstelling van de geschillencommissie overweegt het hof dat die reglementair was samengesteld en dat de man zijn bezwaren toen en niet nu pas kenbaar had moeten maken. Bovendien is wat de man aanvoert over de samenstelling van de commissie onvoldoende om binnen de grenzen van een marginale toetsing door het hof te oordelen dat de wijze van totstandkoming van het bindend advies ernstig gebrekkig is. Ook grief III faalt.

Met betrekking tot grief IV overweegt het hof nogmaals dat procesrechtelijke normen, zoals het motiveringsvereiste, niet rechtstreeks van toepassing zijn en dat de uiterste grens is gelegen in de omstandigheid dat er zodanig weinig motivering is te vinden in het bindend advies dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn als het bindend advies in stand zou blijven. Die norm wordt naar het oordeel van het hof in dezen niet geschonden. De klacht van de man dat de geschillencommissie onvoldoende heeft gereageerd op zijn stelling dat sprake was van discriminatie op grond van religieuze waarden, concretiseert de man onvoldoende, zodat het hof daaraan voorbijgaat.

Grief IV faalt dus ook en de conclusie is dat het hof van oordeel is dat de man gebonden is aan

het bindend advies en dat derhalve het oordeel van Lentis om de opleiding te beëindigen in stand blijft. Dat betekent dat het eventueel slagen van grief V niet tot gevolg heeft dat de man alsnog opnieuw moet worden toegelaten tot de opleiding. De burgerlijke rechter mist de bevoegdheid om in strijd met het bindend advies tot een veroordeling van Lentis in die zin te komen, aldus het hof. Ook mist de burgerlijke rechter de bevoegdheid de zaak terug te wijzen naar de geschillencommissie. Dat geldt ook als het hof tot het oordeel zou komen dat het verbetertraject van de man formeel te kort heeft geduurd of intensiever had gekund. Daar gaat het hof nog wat nader op in. Ten eerste door te overwegen dat als sprake zou zijn geweest van een te korte duur van het verbetertraject, dat hooguit zou gaan om één dag, wat irrelevant is voor de beoordeling of het oordeel van geschillencommissie moet worden vernietigd. En ten tweede dat een te korte of te weinig intensieve begeleiding slechts een grondslag zou kunnen vormen voor een toerekenbaar tekortkomen of een onrechtmatige daad. Dit in verband met een eventuele vordering tot schadevergoeding. Voor die grondslagen voert de man echter te weinig aan; de grief lijkt in zijn rechtsgevolg vooral te zijn gericht op terugkeer van de man in de opleiding tot psychiater. Grief V faalt ook.

Het hoger beroep slaagt niet. Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] Het hof citeert daarbij rechtsoverweging 3.7 uit HR 21 december 2001, ECLI:NL:HR:2001:AD5352.

[2] Vergelijk HR 17 mei 2024, ECLI:NL:HR:2024:718, aldus het hof.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 29-10-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:6657

Zaaknummer: 200.312.680/01

Rechters: G. van Rijssen, M.E.L. Fikkers en W.A. Zondag

Advocaten: H. Loonstein

Wetsartikelen: 3:33 BW, 3:35 BW, 3:37 BW, 3:44 BW, 7:900 BW en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Kantonrechter onbevoegd in deelgeschil.

Deelgeschil. Een vrouw acht haar verloskundige aansprakelijk voor het niet correct communiceren van een positieve uitslag van de NIPT-test. De vrouw vordert bij de kantonrechter een verklaring voor recht dat de verloskundige aansprakelijk is en veroordeling van de schade, nader op te maken bij staat. Op grond van de competentieregels van het deelgeschil en het burgerlijk procesrecht acht de kantonrechter zich niet bevoegd. De kantonrechter verwijst de zaak naar de handelskamer.

Feiten

Dit betreft een deelgeschil waarin een vrouw haar verloskundige aansprakelijk acht. De beschikking bevat niet het gebruikelijke kopje 'Feiten'. Wat vermeld staat onder 'Geschil', is het volgende.[1]

Een zwangere vrouw ondergaat op 12 juni 2024 een NIPT-test. Op 16 juni deelt de verloskundige de vrouw mee dat de uitslag negatief is en dat verder onderzoek niet nodig is. In juni en augustus 2024 krijgt de vrouw een 13- respectievelijk 20-wekenecho, naar aanleiding waarvan de verloskundige niets opmerkt. Als de vrouw 25 weken zwanger is, krijgt zij van de gynaecoloog in het ziekenhuis te horen dat de uitslag van de NIPT-test positief was op het syndroom van Down.

De vrouw stelt de verloskundige aansprakelijk. Die erkent geen aansprakelijkheid en de vrouw start dit deelgeschil. Zij vordert een verklaring voor recht dat de verloskundige aansprakelijk is voor de schade die zij heeft geleden, lijdt en nog zal lijden, met veroordeling die schade te vergoeden, nader op te maken bij staat. Aan haar verzoek legt de vrouw artikel 6:162 BW ten grondslag. De verloskundige heeft nalatig gehandeld door een verkeerde uitslag te communiceren en niet de begeleiding te bieden die bij een situatie als deze hoort (geven van medische informatie, bieden van psychologische hulp, begeleiden bij de keuze het kind al dan niet te houden), aldus de vrouw. Daarmee heeft de verloskundige een keuze voor de vrouw

gemaakt[2] en het leven van haar en haar gezin ernstig ontwricht. De schade is groot en kan volgens de vrouw niet eenvoudig worden begroot.

Oordeel

De kantonrechter begint met de kern van het geschil te omschrijven. Dat betreft de vraag of de verloskundige aansprakelijk is voor de schade van de vrouw, welke schade nog nader dient te worden opgemaakt bij staat. Vervolgens schetst de kantonrechter het juridisch kader omtrent zijn bevoegdheid.

Volgens artikel 1019x lid 1 Rv is bevoegd de rechter tot wiens absolute en relatieve bevoegdheid de zaak behoort indien deze in een bodemprocedure in eerste aanleg aanhangig zou worden gemaakt. Op grond van artikel 93 sub b Rv is de kantonrechter bevoegd om zaken betreffende vorderingen van onbepaalde waarde te behandelen en te beslissen indien duidelijke aanwijzingen bestaan dat de vordering geen hogere waarde vertegenwoordigt dan € 25.000.

De kantonrechter stelt vast dat het door de vrouw verzochte van onbepaalde waarde is en dat niet van duidelijke aanwijzingen is gebleken dat de verlangde schadevergoeding geen hogere waarde vertegenwoordigt dan de competentiegrens van € 25.000. De zaak gaat ook niet over een onderwerp dat altijd door de kantonrechter moet worden behandeld (art. 93 sub c en d Rv).

Ter zitting houdt de kantonrechter dit aan de vrouw voor en biedt haar de mogelijkheid het door haar verzochte te beperken tot het bedrag van € 25.000 en afstand te doen van het meerdere.

Dat doet de vrouw niet, waarop de kantonrechter zich onbevoegd verklaart het verzoek te behandelen en te beslissen. De kantonrechter verwijst de zaak naar de relatief en absoluut bevoegde rechter, zijnde de handelskamer van de rechtbank Rotterdam (art. 71 lid 1 Rv) en herinnert partijen eraan dat bij de handelskamer de bijstand van een advocaat verplicht is (art. 79 lid 2 Rv).

De handelskamer zal beslissen over het verdere verloop van de zaak.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] Daarbij zij opgemerkt dat de verloskundige geen verweerschrift indiende en ook niet ter zitting verscheen, RW.

[2] Zwangerschapsafbreking mag momenteel tot 24 weken (de grens vanaf welke de vrucht geacht wordt buiten het moederlichaam in leven te blijven), daarna is het strafbaar, tenzij sprake is van ernstige gezondheidsproblemen van het ongeboren kind, RW.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-11-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:11419

Zaaknummer: 11256563 VZ VERZ 24-7442

Rechters: W.J.J. Wetzels

Wetsartikelen: 1019w Rv, 1019x Rv, 93 sub b Rv, 6:162 BW, 71 Rv en 79 Rv

ANNOTATIE

Het tuchtrecht is om van te leren, maar soms is dat doel al bereikt

mr. J.M. de Vries

I. Samenvatting van de zaak

In deze zaak gaat het om het handelen van een huisarts bij de behandeling van een zwangere patiënt, tevens klaagster in deze zaak (hierna: 'klaagster'). De aangeklaagde huisarts had klaagster medicatie, te weten fluconazol, voorgeschreven. Gelet op de zwangerschap van klaagster bestond daarvoor een contra-indicatie. Dit maakte de klacht gegrond.

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) Amsterdam legde echter geen maatregel op, omdat de huisarts, samengevat, inzichtelijk heeft gemaakt dat zij van het gebeurde heeft geleerd en hierop heeft gereflecteerd. De huisarts is namelijk op het moment dat zij erachter kwam dat zij een fout had gemaakt, in gesprek gegaan met klaagster en heeft haar excuses gemaakt. Verder heeft de huisarts contact opgenomen met de apotheek om te overleggen hoe dit heeft kunnen gebeuren. Daarnaast heeft de huisarts een melding gemaakt in het VIM-systeem (Veilig Incident Melden) van de praktijk en heeft zij de gebeurtenis besproken met collega's. De huisarts heeft verschillende verbetermaatregelen genomen om herhaling te voorkomen. Bovendien heeft de huisarts ten overstaan van het RTG aangegeven lering te hebben getrokken uit wat er is gebeurd.

De uitspraak was voor mij aanleiding om in deze annotatie in te gaan op het dictum 'klacht gegrond, zonder oplegging van maatregel'. Ik beschrijf in paragraaf II verschillende uitspraken van de Tuchtcolleges voor de Gezondheidszorg (hierna: 'tuchtcolleges') waarin dit dictum of deze uitspraak is terug te vinden. Ik analyseer hierbij de overwegingen van de tuchtcolleges bij het achterwege laten van het opleggen van een maatregel. Vervolgens beschrijf ik in paragraaf

III het doel van het tuchtrecht en ga ik in op de door (individuele) beroepsbeoefenaren ervaren gevolgen van een tuchtklacht. Ik geef een analyse in paragraaf IV en rond in paragraaf V af met een conclusie.

II. De gegroundverklaring zonder maatregel

Thans^[1] zijn op de website tuchtrecht.overheid.nl diverse uitspraken van de tuchtcolleges gepubliceerd met het dictum of oordeel ‘gegrond, geen maatregel’.^[2] De eerste (gepubliceerde) uitspraak is van het RTG Groningen en dateert van 16 februari 2010.^[3] De ‘jongste’ uitspraak is van het RTG Amsterdam en dateert van 5 november 2024.^[4]

Op grond van artikel 69 lid 4 Wet BIG heeft een tuchtcollege de bevoegdheid om van het opleggen van een maatregel af te zien, als sprake is van een verwijt van geringe ernst^[5] of als de omstandigheden waaronder het desbetreffende handelen heeft plaatsgevonden daartoe aanleiding geven of door omstandigheden die na het desbetreffende handelen hebben plaatsgevonden.

In de door mij ten behoeve van deze annotatie bestudeerde (gepubliceerde) uitspraken van de tuchtcolleges is een dergelijke overweging bij het afzien van het opleggen van een maatregel, in veel gevallen ook terug te lezen.^[6] In de aangehaalde uitspraak van het RTG Groningen wordt overwogen dat de betrokken (kinder)arts van de zaak heeft geleerd en een waarschuwing (dus) niet zinvol en onnodig belastend is.^[7] Een relatie tot het verwijt wordt hier op zichzelf dus niet specifiek benoemd. In de uitspraak van het RTG Amsterdam voornoemd overweegt het RTG juist wel dat geen maatregel wordt opgelegd, omdat sprake is van een ‘lichte mate van tuchtrechtelijke verwijtbaarheid’.^[8]

Overwegingen met andere formuleringen om af te zien van het opleggen van een maatregel, zijn bijvoorbeeld dat:

- sprake is (geweest) van reflectie en/of excuses,^[9] en (daarbij) ook onvoldoende supervisie van de betrokken zorgverlener;^[10]
- sprake is van verwijten die meer in de sfeer van de vakgroep of instelling (ziekenhuis) zijn gelegen;^[11]
- de werkdruk van de aangeklaagde een rol heeft gespeeld,^[12]

- het opleggen van een maatregel niet zinvol is omdat de zorgverlener al vijf jaar niet meer werkzaam was;[13]
- is gereflecteerd op de zaak (klacht, casus) door (inter)collegiaal overleg;[14]
- een goed gesprek met de patiënt (klager) heeft plaatsgevonden, en inzichtelijk is gemaakt dat in een volgend voorkomend geval anders wordt gehandeld;[15]
- is gebleken van de toetsbare opstelling vóór en tijdens de tuchtrechtelijke procedure (samen met een complexe casus en klacht, en het ontbreken van een tuchtrechtelijke voorgeschiedenis);[16]
- sprake is geweest van onder meer het doorlopen van een klachtenprocedure bij de klachtencommissie en arbeidsrechtelijke gevolgen.[17]

Met deze voorbeelden wordt duidelijk dat de hierbij geannoteerde uitspraak van het RTG Amsterdam past in een scala aan jurisprudentie met overwegingen aangaande het afzien van het opleggen van een maatregel, die in zekere zin met elkaar vergelijkbaar zijn. De gemene deler van alle overwegingen meen ik, naast de omstandigheid van een beperkte mate van verwijtbaarheid, te kunnen samenvatten als *leren, reflecteren en, indien aangewezen, verbeteren om herhaling te voorkomen*.

In, en met, (al) deze uitspraken wordt duidelijk dat al geleerd, gereflecteerd en verbeterd is, zodat het opleggen van een maatregel niet zinvol wordt geacht. Dit roept de vraag op of alle ingediende klachten inderdaad nog wel een tuchtrechtelijke beoordeling, met behandeling op openbare zitting, behoeven. Ter beantwoording daarvan ga ik in het navolgende in op het doel van het tuchtrecht, en vervolgens op de (neven)effecten ervan.

III. De doelen en het effect van het tuchtrecht

3.1. Over het doel van het tuchtrecht

Thans regelt de Wet BIG het wettelijk tuchtrecht voor elf beroepen:[18] de arts, tandarts, apotheker, gezondheidszorg-psycholoog, psychotherapeut, fysiotherapeut, verloskundige, verpleegkundige, orthopedagoog-generalist, physician assistant en klinisch technoloog. Het uitgangspunt is dat het tuchtrecht tot doel heeft de kwaliteit van de beroepsuitoefening te bewaken en te bevorderen.[19] Het tuchtrecht heeft hierdoor twee functies. Ten eerste is te

noemen het bevorderen van kwaliteit van de zorg en (daarmee) het lerend vermogen van de desbetreffende sector. De bedoeling is dat normen van het professionele handelen door het tuchtrecht worden verduidelijkt en aangescherpt. Hierbij is de gedachte dat de lerende werking uitgaat op zowel individueel niveau als collectief niveau. De individuele zorgverlener leert van zijn tuchtzaak en het collectief leert wanneer zorgverleners kennisnemen van de zaak en daarvan leren. De tweede functie is een repressieve functie: om disfunctionerende zorgverleners te corrigeren en eventueel uit te sluiten van de beroepsuitoefening.[20]

3.2. Over de gevolgen van het tuchtrecht voor de individuele zorgverlener

In 2022 is een rapport over een onderzoek van de Rijksuniversiteit Groningen (RUG) naar de lerende werking van het tuchtrecht gepubliceerd.[21] Uit het onderzoek van de RUG volgt dat veel individuele beroepsbeoefenaren een tuchtklacht ervaren als een zeer ingrijpende procedure, ondanks dat dit niet het doel (het oogmerk) van de tuchtprocedure is.

Uit het onderzoek van de RUG volgt onder meer (ook) dat volgens sommigen de negatieve beleving van de tuchtprocedure door individuele zorgverleners zelfs in de weg staat aan het systematisch leren van tuchtrecht. Door de negatieve beleving van een tuchtprocedure zou een zorgverlener zich enerzijds niet meer openstellen om ervan te leren en anderzijds mogelijk zelfs (tijdelijk) geneigd zijn tot (nadelig) bevestigings- en vermijdingsgedrag.[22] Anders gezegd: het tuchtrecht lijkt juist het tegenovergestelde te doen van wat ermee wordt beoogd.

De negatieve beleving als belemmering voor het lerend vermogen kan volgens het onderzoek niet empirisch worden aangetoond. De onderzoekers achten het echter niet onaannemelijk dat een negatieve beleving van het tuchtrecht, afhankelijk van de omstandigheden van het geval, de lerende werking van het tuchtrecht inderdaad kan drukken.[23] In het rapport wordt (daarom) tevens een aantal aanbevelingen voor het tuchtrecht geformuleerd. Verschillende van deze aanbevelingen hangen samen met de beleving van de beroepsbeoefenaar. Zo wordt onder meer aanbevolen om beroepsbeoefenaren beter voor te lichten over het tuchtrecht, meer ruchtbaarheid (publicatie) aan uitspraken te geven en ook om de doorlooptijd van de procedure te verkorten.

Een naar mijn mening opvallende aanbeveling is om de mogelijkheid van een tussenuitspraak van het tuchtcollege in het leven te roepen. In deze tussenuitspraak wordt de aangeklaagde

verzocht om een verbeterplan in te dienen. Dit, wanneer de betrokken beroepsbeoefenaar zelf niet met (voldoende) informatie over genomen verbeteringen is gekomen terwijl de beoordeling van de klacht aan het licht heeft gebracht dat er voor de beroepsbeoefenaar (volgens het RTG) wel aanleiding is om de oorzaken van de tekortkoming nader te onderzoeken en (toch) verbeteringen te overwegen. In deze situatie zou ook behandeling op een openbare zitting (nog) niet hoeven plaatsvinden. Het tuchtrecht zou door een dergelijke mogelijkheid naar mijn mening een meer sturend effect kunnen krijgen, waar het gaat om het leren, reflecteren en verbeteren. Hiermee zouden de doelen van het tuchtrecht meer en beter kunnen worden gediend, met mogelijk minder negatieve gevoelens en gevolgen voor de betrokken beroepsbeoefenaar.

IV. Beschouwing

Als een klacht gegrond wordt verklaard, hanteert het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg ('CTG') thans als leidraad bij de op te leggen maatregel de preventieve effectiviteit ervan. Verzachtende omstandigheden, die een grond kunnen vormen om de leedtoevoeging die met de maatregel gepaard gaat te beperken, kunnen worden meegewogen. Maar verzachtende omstandigheden, waardoor de maatregel in het voordeel van de betrokken beroepsbeoefenaar zou kunnen worden aangepast of 'bijgesteld', behoren volgens het CTG niet voorop te staan. Het tuchtrechtelijk verleden van de aangeklaagde kan ook meespelen bij het bepalen van de zwaarte van de maatregel, net als de houding van de aangeklaagde ter zitting en diens persoonlijke omstandigheden.[24]

In de zaak die met deze bijdrage wordt geannoteerd, kan wat betreft de overwegingen van het RTG om geen maatregel op te leggen een groot deel van de in paragraaf II opgesomde voorbeelden worden 'afgevinkt'. In deze zaak heeft bij het afzien van een maatregel duidelijk meegespeeld dat de in dit geval aangeklaagde huisarts alles uit de kast heeft getrokken om, voor zover dat natuurlijk nog kon, haar fout recht te zetten en ook te voorkomen dat het nogmaals zou kunnen gebeuren. De huisarts heeft geleerd, gereflecteerd en heeft, omdat dit aangewezen was, haar manier van werken verbeterd. Dit (mede), om herhaling te voorkomen.

Gelet op de doelen van het tuchtrecht doet het voorgaande mij afvragen waarom deze procedure nog 'nodig' was. En dus doorgang heeft gevonden. Eén van de vragen die hierbij, in mijn ervaring vaak door (aangeklaagd beroepsbeoefenaren) wordt gesteld, is of er niet een

‘filter’ bestaat, op basis waarvan tuchtklachten worden geselecteerd voor een inhoudelijke behandeling met vaak ook een behandeling op een openbare zitting. Die vraag moet ik doorgaans negatief beantwoorden, omdat tuchtklachten doorgaans inhoudelijk – en vaak op openbare zitting – worden behandeld omdat zij nu eenmaal zijn ingediend.[25] Zonder toepassing van een ‘filter’[26].

Een dergelijk filter zou naar mijn mening van toegevoegde waarde kunnen zijn. Dit mede, gezien het onderzoek van de RUG en de hiervoor daarover beschreven aanbeveling. Een filter zou er mogelijk voor kunnen zorgen dat een tuchtrechtelijke procedure als minder belastend door de aangeklaagd beroepsbeoefenaar wordt ervaren. Ik benoem hierbij tevens dat ik hoop en verwacht dat dit aspect ook onderdeel is van het onderzoek in verband met de aangekondigde evaluatie van de Wet BIG.[27] Ik zou hierbij opteren voor de mogelijkheid dat het tuchtcollege wél een mogelijkheid krijgt om te ‘filteren’ op klachten en onderzoekt of inderdaad überhaupt nog een lerend effect van de inhoudelijke behandeling van de klacht kan uitgaan. Is het niet aannemelijk dat nog een lerend effect kan worden bereikt, dan zou moeten kunnen worden overwogen om de klacht buiten behandeling te laten. Is nog wel een lerend effect mogelijk, dan zou het doen van een tussenuitspraak – zoals in het onderzoek van de RUG wordt aanbevolen – een reële mogelijkheid moeten zijn.

VI. Slot

Naar mijn mening is met de behandeling van de zaak die aanleiding heeft gegeven tot de met deze bijdrage geannoteerde uitspraak, goeddeels voorbijgegaan aan het doel van het tuchtrecht. Uit de casus van de met deze bijdrage geannoteerde uitspraak viel door de aangeklaagde huisarts niet meer lering te trekken dan dat zij voorafgaand aan de tuchtrechtelijke procedure al had gedaan. Vanzelfsprekend is het prettig dat het RTG in dit geval heeft bevestigd dat de huisarts goed met haar fout is omgegaan, maar daartegen weegt de – waarschijnlijke – impact van de tuchtrechtelijke procedure, met behandeling op openbare zitting, voor deze huisarts niet zonder meer op. Ik spreek de hoop uit dat, mogelijk naar aanleiding van de evaluatie van de Wet BIG, aanpassingen worden overwogen waarmee en waardoor meer rekening wordt gehouden met het doel van het tuchtrecht én (ook), de relatie tussen dit doel en de impact ervan op de individuele beroepsbeoefenaar. De in deze annotatie benoemde mogelijkheid van het doen van een tussenuitspraak zou daarbij zeker kunnen en moeten worden overwogen.

mr. J.M. de Vries

- [1] Medio november 2024.
- [2] Wanneer wordt gefilterd met 'Geground, geen maatregel', worden echter ook verschillende uitspraken waarin de klacht(en) uiteindelijk alsnog ongegrond werden verklaard getoond.
- [3] RTG Groningen 16 februari 2010, ECLI:NL:TGZRGRO:2010:YG0128.
- [4] Op 8 november 2024: zie RTG Amsterdam 5 november 2024, ECLI:NL:TGZRAMS:2024:231.
- [5] H.J.J. Leenen e.a. (red.), *Handboek Gezondheidsrecht*, Den Haag: Boom Juridisch, negende druk, 2024, p. 658.
- [6] Een greep uit de jurisprudentie. Hierbij ben ik uitgegaan van de beginperiode van de publicaties online (2010 en 2011) en de laatste periode van de publicaties online (2023 en 2024).
- [7] RTG Groningen 16 februari 2010, ECLI:NL:TGZRGRO:2010:YG0128, r.o. 5.11.
- [8] RTG Amsterdam 5 november 2024, ECLI:NL:TGZRAMS:2024:231, r.o. 5.20. Zie in dezelfde zin (bijvoorbeeld) ook al RTG Groningen 19 juli 2011, ECLI:NL:TGZRGRO:2011:YG1240, r.o. 5 en voorts (bijvoorbeeld) ook RTG Amsterdam 21 mei 2024, ECLI:NL:TGZRAMS:2024:113, r.o. 5.13.
- [9] RTG Eindhoven 16 augustus 2011, ECLI:NL:TGZREIN:2011:YG1284, r.o. 5 (eerste klacht), en ook RTG Zwolle 6 januari 2011, ECLI:NL:TGZRZWO:2011:YG0806, r.o. 5.5 en 5.6.
- [10] RTG Zwolle 6 januari 2011, ECLI:NL:TGZRZWO:2011:YG0806, r.o. 5.5 en 5.6
- [11] RTG Zwolle 18 november 2010, ECLI:NL:TGZRZWO:2010:YG0663, r.o. 5.5; RTG Eindhoven 2 november 2010, ECLI:NL:TGZREIN:2010:YG0628, onder 5.
- [12] RTG Zwolle 21 oktober 2010, ECLI:NL:TGZRZWO:2010:YG0604, r.o. 5.3.
- [13] RTG Groningen 19 juli 2011, ECLI:NL:TGZRGRO:2011:YG1238, r.o. 6.
- [14] RTG Amsterdam 22 juni 2010, ECLI:NL:TGZRAMS:2010:YG0387, r.o. 5.5, RTG Amsterdam 16 maart 2010, ECLI:NL:TGZRAMS:2010:YG0171, r.o. 5, RTG Amsterdam 28 oktober 2024, ECLI:NL:TGZRAMS:2024:217, r.o. 5.9.
- [15] RTG Zwolle 27 januari 2011, ECLI:NL:TGZRZWO:2011:YG0873, r.o. 5.3.
- [16] RTG Amsterdam 11 oktober 2024, ECLI:NL:TGZRAMS:2024:199, r.o. 5.12 en RTG Amsterdam 12 juli 2024, ECLI:NL:TGZRAMS:2024:153, r.o. 5.22.

- [17] RTG Amsterdam 12 juli 2024, ECLI:NL:TGZRAMS:2024:153, r.o. 5.22.
- [18] H.J.J. Leenen e.a. (red.), *Handboek Gezondheidsrecht*, Den Haag: Boom Juridisch, negende druk, 2024, p. 648.
- [19] *Kamerstukken II 1987/88*, 19522, nr. 7, p. 75.
- [20] J.G. Sijmons e.a., *Tweede evaluatie Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg*, Den Haag: ZonMw 2013, p. 148.
- [21] R.L. Herregodts e.a., *Toekomstbestendig tuchtrecht*, RUG: Groningen 26 januari 2022.
- [22] R.L. Herregodts e.a., *Toekomstbestendig tuchtrecht*, RUG: Groningen 26 januari 2022, p. 91-92.
- [23] R.L. Herregodts e.a., *Toekomstbestendig tuchtrecht*, RUG: Groningen 26 januari 2022, p. 118.
- [24] H.J.J. Leenen e.a. (red.), *Handboek Gezondheidsrecht*, Den Haag: Boom Juridisch, negende druk, 2024, p. 660.
- [25] Uiteraard met uitzondering van zaken waarin klager bijvoorbeeld kennelijk niet-ontvankelijk is.
- [26] Waarbij uiteraard de mogelijkheid bestaat tot (inhoudelijke) behandeling in raadkamer. Het gaat hier doorgaans echter om klachten die naar verwachting van de secretaris (kennelijk) ongegrond zijn.
- [27] De resultaten daarvan worden in oktober 2025 verwacht, zie www.zonmw.nl/nl/subsidie/derde-evaluatie-wet-op-de-beroepen-de-individuele-gezondheidszorg-tuchtrecht#orientate-when.

RECHTSPRAAK

WZD. Afwijzing schadevergoeding wegens onrechtmatig verblijf in zorginstelling.

In deze zaak heeft de rechtbank Den Haag geoordeeld over een verzoek tot schadevergoeding van verzoekster, die meende dat zij onrechtmatig in een zorginstelling was opgenomen van 4 april 2024 tot 24 juni 2024. De rechtbank heeft bepaald dat de zorgaanbieder de wet niet heeft overtreden en het verzoek tot schadevergoeding werd afgewezen.

Feiten

Verzoekster verzocht de zorgaanbieder te veroordelen tot schadevergoeding omdat zij van 4 april 2024 tot 24 juni 2024 onterecht in de zorginstelling verbleef. Verzoekster stelde dat zij van meet af aan verzet had getoond tegen de opname en dat er, toen dit verzet duidelijk werd, een inbewaringstelling had moeten worden aangevraagd. De zorgaanbieder betwistte dit en stelde dat de opname op vrijwillige basis was en er geen sprake was van onrechtmatig verblijf.

Oordeel

De rechtbank oordeelde dat verzoekster op 27 april 2024 rechtmatig was opgenomen op vrijwillige basis, en dat de zorgaanbieder op basis van de wisselende verzetspatronen van verzoekster tijdig de procedure voor een rechterlijke machtiging had gestart. De rechtbank volgde hierbij de wetgeving en oordeelde dat er geen sprake was van een onrechtmatig verblijf, waardoor het verzoek om schadevergoeding werd afgewezen.

mr. A.M. De Nijs

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 24-10-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:17346

Zaaknummer: C/09/669499 / FA RK 24-5063

Rechters: J.C. van den Dries

Wetsartikelen: 44 lid 2 WZD

RECHTSPRAAK

WZD. Afwijzing verzoek om schadevergoeding vanwege onrechtmatig verblijf.

De rechtbank Rotterdam heeft een verzoek om schadevergoeding afgewezen, waarin werd gesteld dat het verblijf van verzoekster in een zorginstelling onrechtmatig was. Het verzoek werd ingediend op basis van artikel 44 van de Wet zorg en dwang (WZD), maar de rechtbank oordeelde dat het verblijf niet onrechtmatig was.

Feiten

Verzoekster werd op 28 maart 2024 opgenomen in een zorginstelling op basis van een inbewaringstelling, nadat het CIZ had vastgesteld dat zij en haar echtgenoot zich verzetten tegen opname. Op 4 april 2024 werd het verzoek voor een rechterlijke machtiging afgewezen. Verzoekster verbleef na de inbewaringstelling van 28 maart tot 4 april 2024 zonder verzet in de instelling. Ze verzocht schadevergoeding voor de dagen dat ze zonder recht of titel in de zorginstelling verbleef, omdat het CIZ geen verzoek voor voortzetting van de inbewaringstelling had ingediend

Oordeel

De rechtbank oordeelde dat verzoekster geen verzet vertoonde tegen haar opname, waardoor er geen sprake was van een onvrijwillig verblijf. Ook al was door het CIZ geen verzoek tot voortzetting van de inbewaringstelling ingediend, oordeelde de rechtbank dat het verblijf tussen 31 maart en 4 april 2024 niet onrechtmatig was. De schadevergoeding werd afgewezen, aangezien het verblijf van verzoekster rechtmatig was.

mr. A.M. De Nijs

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 18-06-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:10458

Zaaknummer: C/10/676848 / FA RK 24-2628

Rechters: A. Buizer

Advocaten: J.G. Colombijn-Broersma

Wetsartikelen: 44 WZD

RECHTSPRAAK

Geschil over berekening van het aantal fte's na invoering van een nieuw verdeelmodel.

Het Scheidsgerecht oordeelt dat eenzijdige herberekening van fte's voor de vakgroep door het MSB na wijziging van het verdeelmodel niet is toegestaan.

Feiten

In deze zaak hebben meerdere medisch specialisten en hun praktijkvennootschappen (eisers) een geschil met hun Medisch Specialistisch Bedrijf (verweerster, MSB) over de correcte berekening van hun fulltime equivalent (fte) binnen het financiële verdeelmodel dat vanaf 2020 is ingevoerd. Het verdeelmodel stelt dat een fte gelijk is aan tien dagdelen per week, inclusief administratie en vrije dagen na diensten.

Eisers stellen dat zij feitelijk werken volgens een formatie van 8,125 fte, terwijl het MSB uitgaat van 7,57 fte. Dit verschil heeft gevolgen voor de verdeling van inkomsten.

Eisers baseren hun vordering op de contractuele afspraken en de daadwerkelijke werktijd van de vakgroep. Ze voeren aan dat het MSB hun formatie ten onrechte naar beneden heeft bijgesteld, onder andere door een herdefinitie van wat een fte inhoudt, zonder dat daar instemming voor is gegeven door eisers. Het MSB heeft echter aangevoerd dat het verdeelmodel consistent wordt toegepast op alle vakgroepen en dat eisers eerder akkoord zijn gegaan met de berekening van 7,57 fte.

Oordeel

Het Scheidsgerecht oordeelt dat het MSB niet eenzijdig wijzigingen in de vastgestelde fte's in de contracten had mogen doorvoeren. Het uitgangspunt dient te blijven wat in de ledenovereenkomsten is vastgelegd, tenzij anders overeengekomen met de betrokken leden. Het Scheidsgerecht constateert dat het MSB in drie gevallen ten onrechte is afgeweken van het contractuele aantal fte's door een eenzijdige herberekening. Hierdoor moet de formatie worden aangepast van 7,57 naar 7,88 fte, met ingang van 1 januari 2020. Tegelijkertijd worden

andere vorderingen van eisers, zoals een verhoging naar 8,125 fte, afgewezen omdat de basis daarvoor niet is aangetoond.

Het MSB wordt veroordeeld om de door eisers misgelopen bedragen vanaf 2020 te compenseren. De kosten van de arbitrageprocedure worden gelijkelijk verdeeld, en beide partijen dragen hun eigen juridische kosten.

mr. D. van der Wal

Instantie: Scheidsgerecht Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 06-02-2024

Zaaknummer: 23/10

RECHTSPRAAK

Gemeente handelt niet onrechtmatig jegens zorgverlener door onderzoek aan te kondigen.

Een man ondersteunt en begeleidt mensen met psychosociale problemen. Daarvoor krijgt hij betaald uit hun persoonsgebonden budget, tegen het formele tarief dat geldt voor professionele zorgaanbieders. Naar aanleiding van een nieuwe PGB-aanvraag laat de gemeente weten dat de man voor dat dossier niet voldoet aan de opleidingseisen. De gemeente kondigt aan onderzoek te zullen doen in andere dossiers. De man staakt zijn werk en stelt de gemeente aansprakelijk. Naar het oordeel van het hof heeft de gemeente niet onrechtmatig gehandeld. De gemeente kon redelijkerwijs tot de beslissing komen vragen te stellen en onderzoek te willen doen.

Feiten

Een man die in het verleden als wijkagent ervaring opdeed in de verslavingszorg, ondersteunt en begeleidt sinds 2017 mensen met psychosociale problemen. De man heeft geen zorgdiploma's, wel een AGB-code. Zijn cliënten hebben een persoonsgebonden budget (PGB) van de gemeente toegekend gekregen, waarmee ze zijn zorg inkopen. De man declareert zijn werkzaamheden bij de Sociale Verzekeringsbank, die namens de gemeente de declaraties controleert. De man hanteert het zogeheten formele PGB-tarief, dat geldt voor professionele zorgaanbieders, te onderscheiden van het informele tarief dat geldt voor niet-professionele zorgaanbieders en aanzienlijk lager ligt.

Naar aanleiding van een nieuwe PGB-aanvraag vraagt de gemeente in maart 2020 aan de man zijn vakdiploma te overleggen. Nog dezelfde dag mailt de man de diploma's waarover hij beschikt. De gemeente laat daarop weten dat de diploma's niet overeenstemmen met de opleidingseisen uit de beleidsregels van de gemeente, dat de man alleen in aanmerking komt voor het informele tarief, en dat ook naar het gehanteerde tarief bij zijn andere cliënten zal worden gekeken. In mei 2020 ontvangt de man vervolgens een brief. Daarin herhaalt de

gemeente dat hij niet voldoet aan de opleidingseisen, dat hij de noodzakelijke deskundige ondersteuning niet kan bieden, dat de gemeente een onderzoek instelt naar de reeds afgegeven indicaties waarin de man reeds hulp verleent en dat dit kan betekenen dat de reeds toegekende PGB-budgetten zullen worden aangepast naar het informele tarief.

In reactie op de brief staakt de man in juni 2020 zijn werkzaamheden als zorgaanbieder. Hij tekent tevergeefs (omdat de brief niet kwalificeert als besluit) bezwaar en beroep aan tegen de brief en stelt de gemeente aansprakelijk. De gemeente erkent geen aansprakelijkheid en de man dient een klacht in bij de Ombudsman metropool Amsterdam. Die acht de opstelling en het handelen van de gemeente onbehoorlijk en de man stelt de gemeente opnieuw aansprakelijk. Die reageert niet meer en deze procedure is het gevolg. De man vordert een verklaring voor recht dat de gemeente met de brief van mei 2020 onrechtmatig jegens hem heeft gehandeld en aansprakelijk is, met veroordeling van de gemeente tot vergoeding van zijn schade ad € 23.975. De rechtbank wijst dat af. In hoger beroep vordert de man alleen nog de verklaring voor recht dat de gemeente onrechtmatig jegens hem heeft gehandeld met de brief van mei 2020.

Oordeel

Bij de beoordeling daarvan is niet enkel de brief, maar ook de context waarin die brief is verzonden van belang, zo begint het hof. Bij de beoordeling neemt het hof tot uitgangspunt dat de gemeente in het algemeen de bevoegdheid heeft om onderzoek te doen naar de rechtmatigheid van in het kader van de Wmo 2015 verstrekte en te verstrekken vergoedingen, als daar een redelijke grond voor is. En dat is naar het oordeel van het hof het geval. Indien, zoals in dit geval, naar aanleiding van een aanvraag voor een maatwerkvoorziening twijfel bestaat of degene die de zorg gaat verlenen over de juiste kwalificaties beschikt, geeft dat grond voor een onderzoek en voor vragen aan de beoogde zorgverlener. De informatie die de gemeente had ontvangen en de informatie die de man heeft gegeven, konden de gemeente redelijkerwijs tot het oordeel brengen dat de man in dat specifieke geval mogelijk niet over een volgens de beleidsregels passende opleiding beschikte voor de werkzaamheden die hij al verrichtte op basis van reeds toegekende PGB-en en dat de gemeente een onderzoek daarnaar mocht doen. Het in de beleidsregels neergelegde criterium is niet heel concreet, maar dat maakt op zich niet dat de opleiding van de man niet getoetst mocht worden, met het oog op de door hem te verlenen zorg en de vergoeding die hij daarvoor in rekening bracht, aldus het hof. Naar het oordeel van het hof is de brief niet onrechtmatig. De gemeente mocht aan de man meedelen dat hij mogelijk ook ter zake van al toegekende PGB-maatwerkvoorzieningen waarbij hij als begeleider optreedt niet over de noodzakelijke opleidingen beschikte en de gemeente mocht naar aanleiding van die constatering een onderzoek naar de bestaande begeleiding door de man van zorgvragers in de gemeente met een PGB in het vooruitzicht

stellen. Dat de brief ongelukkig is opgesteld en niet alleen aan opleidings- maar ook aan kwaliteitseisen lijkt te refereren, maakt de brief niet onrechtmatig. Evenmin is de brief onrechtmatig vanwege het feit dat de gemeente het aangekondigde onderzoek niet heeft uitgevoerd. Voorts leest de man meer in de brief dan hij redelijkerwijs mocht begrijpen. Van een vermoeden van fraude of over terugvordering leest het hof niets in de brief. Ook heeft de gemeente niet in strijd gehandeld met algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Van een besluit in bestuursrechtelijke zin is geen sprake, zodat er geen schending is van regels omtrent het nemen van besluiten. En de inhoud van de brief is als zodanig niet onzorgvuldig of onvoldoende gemotiveerd. Het hof beoordeelt dan nog of sprake is van willekeur of van schending van het vertrouwensbeginsel, maar daarvoor stelt de man onvoldoende.

De slotsom is dat het hof, bij gebrek aan toereikende juridische of feitelijke grondslag, de vordering niet kan toewijzen. Of de man voldoende belang heeft bij de gevraagde verklaring voor recht (art. 3:302/303 BW), gegeven de omstandigheid dat de rechtbank zijn schadevordering heeft afgewezen en de man zich bij de beslissing daarover heeft neergelegd door die niet in het hoger beroep te betrekken, kan daarmee, aldus het hof, in het midden blijven.

Het hoger beroep slaagt niet. Het hof bekrachtigt de vonnissen van de rechtbank.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-11-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:6993

Zaaknummer: 200.335.045/01

Rechters: J. Smit, H. de Hek en M. Lennarts

Advocaten: C.G. Mensink en E.J.M. van der Ploeg

Wetsartikelen: 3:302 BW en 3:303 BW

RECHTSPRAAK

Klacht tegen huisarts gegrond, maar geen maatregel.

Een gegronde klacht tegen een huisarts voor het voorschrijven van medicatie, waar een contra-indicatie bestond. Geen maatregel, omdat deze in dit geval geen tuchtrechtelijk doel zou dienen.

Feiten

Deze zaak gaat om een klacht tegen een huisarts. Klaagster was een zwangere patiënt van deze huisarts.

Op 27 september 2023 kwam klaagster bij een collega van verweerster op het spreekuur wegens jeuk en pijn aan de tepels. De collega schreef hydrocortison/miconazol crème voor. In het dossier noteerde de collega dat klaagster borstvoeding gaf en zwanger was.

Op 29 september 2023 belde klaagster de huisartsenpraktijk wegens toenemende klachten aan beide borsten. Later die dag kwam de moeder van klaagster aan de balie van de praktijk. De praktijk had op dat moment een teamvergadering. Na de teamvergadering heeft verweerster klaagster gebeld. Verweerster adviseerde klaagster de hydrocortison crème te continueren en zo nodig koelzalf te gebruiken. Daarnaast adviseerde zij te starten met fluconazol. Verweerster schreef een recept uit voor zeven fluconazol capsules 150 mg. De apotheek verstreekte vervolgens de medicatie.

Op 5 oktober 2023 heeft klaagster de huisartsenpraktijk gebeld. Klaagster liet weten de fluconazol niet te hebben gebruikt omdat ze per toeval de bijsluiter las, met een waarschuwing voor zwangerschap. Klaagster heeft hierop de huisartsenpost en verloskundige geraadpleegd,

die het gebruik afraadden. Verweerster heeft klaagster gesproken en haar excuses aangeboden. Ze had een eenmalige capsule fluconazol willen voorschrijven. Verweerster heeft laten weten dat zij contact zou opnemen met de apotheek en klaagster daarover zou terugbellen.

Op 6 oktober 2023 heeft verweerster telefonisch een terugkoppeling gegeven aan klaagster en opnieuw haar excuses gemaakt. Verweerster heeft op 10 en 12 oktober 2023 opnieuw geprobeerd telefonisch contact op te nemen met klaagster, maar haar niet kunnen bereiken. Op 6 november 2023 hebben klaagster en verweerster telefonisch de situatie en de zwangerschap van klaagster besproken. Klaagster gaf daarbij aan geen behoefte te hebben aan nog een vervolgspraak. Hierop heeft klaagster zich uitgeschreven bij de huisartsenpraktijk.

Volgens klaagster had verweerster aan klaagster medicatie voorgeschreven met een contra-indicatie bij zwangerschap en borstvoeding. Het gaat hier om zeven fluconazol capsules 150 mg. Dit heeft verweerster erkend. Verweerster heeft verschillende maatregelen genomen om een fout in de toekomst te voorkomen.

Oordeel

Klaagster heeft aangegeven nog steeds last te hebben van de onjuist voorgeschreven medicatie. Zij heeft haar vertrouwen in artsen verloren. De situatie heeft ook verweerster erg aangegrepen. Zij is opgelucht dat klaagster de voorgeschreven medicatie niet heeft genomen.

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg te Amsterdam (RTG) stelt zich bij de beoordeling van de klacht de vraag of verweerster de zorg heeft verleend die van haar verwacht mocht worden. De norm daarvoor is een redelijk bekwame en redelijk handelende huisarts. Bij de beoordeling wordt rekening gehouden met de voor de zorgverlener geldende beroepsnormen en andere professionele standaarden.

Verweerster heeft zelf erkend dat zij zeven fluconazol capsules 150 mg heeft voorgeschreven aan klaagster terwijl dat gecontra-indiceerd was vanwege de zwangerschap van klaagster. Hiermee staat vast dat de klacht gegrond is. Het RTG ziet desondanks geen aanleiding om verweerster een maatregel op te leggen. Daarbij heeft het RTG in aanmerking genomen dat

verweerster, op het moment dat zij erachter kwam dat zij een fout had gemaakt, haar verantwoordelijkheid heeft genomen. Zij is in gesprek gegaan met klagster en heeft haar excuses gemaakt. Verder heeft verweerster contact opgenomen met de apotheek om te overleggen hoe dit heeft kunnen gebeuren. Daarnaast heeft verweerster een melding gemaakt in het VIM-systeem van de praktijk en de gebeurtenis besproken met collega's. Verweerster heeft verschillende verbetermaatregelen genomen om herhaling te voorkomen. In de huisartsenpraktijk is een aanpassing in het systeem doorgevoerd en de teamvergadering is verplaatst naar een meer geschikte dag in de week. Bovendien heeft verweerster aangegeven lering te hebben getrokken uit wat er is gebeurd. Gelet hierop is het RTG van oordeel dat het opleggen van een maatregel geen redelijk tuchtrechtelijk doel dient.

De beslissing wordt gepubliceerd, met als doel dat andere zorgverleners van deze zaak kunnen leren.

mr. J.M. de Vries

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 04-10-2024

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2024:195

Zaaknummer: A2023/6621

Advocaten: mr. H.B.M. Vrieling

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Uitleg non-concurrentie- en relatiebeding.

De kern van het geschil van de partijen betreft de vraag of het eisers gezien de inhoud van de vaststellingsovereenkomst vrij staat werkzaamheden te verrichten voor bepaalde externe opdrachtgevers.

Feiten

Het geschil speelt zich af tussen medisch specialisten, radiologen B en D (eisers), en hun voormalige coöperatie E en ziekenhuis F (verweerders). De radiologen waren tot 1 januari 2024 lid van de coöperatie en werkten vanuit een ziekenhuislocatie in het kader van verschillende overeenkomsten, waaronder een aansluitings- en dienstverleningsovereenkomst. De radiologen waren tevens lid van twee maatschappen.

Na beëindiging van deze samenwerking ontstaan geschillen over de interpretatie van vaststellingsovereenkomsten die in het kader van de beëindiging zijn gesloten. De radiologen stellen dat deze overeenkomsten hun concurrentie- en relatiebedingen beperken tot specifieke geografische gebieden en niet gelden voor externe opdrachtgevers.

De coöperatie en het ziekenhuis menen echter dat de goodwillbetalingen en vergoedingen voor winstderving, overeengekomen in de vaststellingsovereenkomsten, inhouden dat de radiologen zich ook ten aanzien van externe opdrachtgevers aan de beperkingen moeten houden. Daarnaast beweren de coöperatie en het ziekenhuis dat de radiologen in strijd met deze afspraken hebben gehandeld door contact te zoeken met externe opdrachtgevers over een nieuw contract.

Oordeel

De kern van het geschil betreft de vraag of het de radiologen gezien de inhoud van de vaststellingsovereenkomst vrij staat werkzaamheden te verrichten voor een aantal externe opdrachtgevers.

Het Scheidsgerecht oordeelt dat uit de vaststellingsovereenkomsten geen expliciete verplichtingen voortvloeien die de radiologen verbieden om voor deze externe opdrachtgevers

te werken. Het Scheidsgerecht overweegt in dat kader dat correspondentie er bovendien op wijst dat hierover onderhandelingen hebben plaatsgevonden en voor radioloog D expliciet is bevestigd dat zij niet gebonden is aan aanvullende beperkingen. Voor radioloog B is alleen sprake van een geografische beperking.

Verweerders verwijten eisers dat zij geprobeerd zouden hebben het contract tussen de externe opdrachtgevers en een maatschap open te breken. Het Scheidsgerecht oordeelt echter dat dit niet het geval lijkt te zijn, aangezien eisers geen verdere stappen hebben ondernomen en zelfs hebben toegezegd in de toekomst geen werkzaamheden voor de externe opdrachtgevers te verrichten. Het beroep van verweerders op opschorting van hun betalingsverplichting mist daarom een voldoende juridische grondslag.

Het Scheidsgerecht oordeelt dat de verplichtingen van eisers uit de vaststellingsovereenkomst niet zijn geschonden en dat de vorderingen van verweerders onvoldoende aannemelijk zijn. De resterende bedragen uit de overeenkomst moeten aan eisers worden betaald, aangezien zij een spoedeisend belang hebben bij de uitbetaling.

Dit alles leidt tot toewijzing van de vorderingen van de radiologen tot uitbetaling van de resterende bedragen, inclusief wettelijke handelsrente. Ook worden de coöperatie en het ziekenhuis veroordeeld tot betaling van de kosten van het Scheidsgerecht en de proceskosten van de radiologen.

In reconventie worden de vorderingen slechts toegewezen in de mate waarin eisers vrijwillig hebben toegezegd zich hieraan te houden.

mr. D. van der Wal

Instantie: Scheidsgerecht Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 26-01-2024

Zaaknummer: KG 24/01